

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇာ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	နိုင်ဇော်ဦး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစိစစ်	ညိုမာဆတ် ၊ ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၄၄
တန်ဖိုး	၁၄၀၀၀ ကျပ်

မြက်နုရာအရပ်မှာ

မြက်နုရာအရပ်မှာ ၊ နေဝန်းနီ(နတ်မောက်)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၂၆၄ ၊ ၂၀*၅ × ၁၂*၅ စင်တီ

(၁) မြက်နုရာအရပ်မှာ

မြတ်နုရသ

အရပ်မှာ

နေဝန်းနီ (နတ်မောက်)

“မြက်နုရသအရပ်မှာ”

နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ပြောချင်စရာလေးတွေ

ပထမဆုံးပြောချင်တာက ဒီဝတ္ထုဟာ ရှေ့မှာထွက်ခဲ့တဲ့ **ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ကြွယ်တွေ** ဝတ္ထုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျားဖြန့်အလုပ်ကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဒုတိယစွန့်စားခန်းတွေ မလို့ပါပဲ။ ဒီဝတ္ထုထဲမှာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်ပါရမီဖြည့်ဖက်ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအပြင် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ခဲ့ဖူးသမျှ မိတ်ဆွေစစ်၊ မိတ်ဆွေတူရယ်၊ ဗမာအချင်းချင်း တိုင်းတပါးမှာ စည်းလုံးရမယ့်အစား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တာတွေ၊ မလိုမုန်းထားတာတွေ၊ သခင်အားရ လူပါးဝကြတာတွေ စတာတွေကို အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းထားပါတယ်။ (**ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ကြွယ်တွေ**ထဲက သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ဒီဝတ္ထုထဲမှာ မပါတော့ပါဘူး။)

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက စာဖတ်သူမိတ်ဆွေတွေ အနေနဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်နေတုန်းမှာ ဒါမှမဟုတ် ဖတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့နာမည်မပါတာကို သတိထားမိပါလိမ့်မယ်။ ဝတ္ထုရဲ့သဘောသဘာဝအရ ဇာတ်ကောင်နာမည်၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဆိုတာတွေ ပါရမယ်မဟုတ်လား။

ရှေ့မှာထွက်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုထဲကလိုပြောရရင် ဒီဝတ္ထုဟာလည်း ဝတ္ထုချည်း သတ်သတ်မဟုတ်ပဲ စာရေးသူရဲ့ဘဝဖြစ်နေတာကြောင့် ဇာတ်ကောင်နာမည် ကို ထူးထွေပြီး ရေးမပြတော့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုအင်္ဂါရပ်တွေ၊ စာပေဆန်ဆန်ဒဿနတွေနဲ့ ဝေဖန်ကြပြောဆိုရင် ဒီဝတ္ထုမှာ ဝေဖန်စရာ၊ စောကြောစရာတွေ တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ် (တွေ့ကိုတွေ့ပါ လိမ့်မယ်)။

ဒါဟာ ဝတ္ထုမှမဟုတ်ပဲလို့ စာဖတ်သူတို့က မှတ်ချက်ပြုရင်လည်း လက်ခံရမှာပါပဲ။ ဝတ္ထု ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ကျွန်တော်ကတော့ သိသင့်၊ ပြောသင့်၊ ရေးပြသင့်တာတွေကို အရှိအတိုင်း ရေးပြလိုက်ပါပြီ။ ပြည်ပမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးအခက်အခဲတွေ ရှိတယ်လို့ ညည်းပြနေတာ မျိုး မဟုတ်ကြောင်းလည်း ပြောလိုပါတယ်။ ပြည်တွင်းမှာဖြစ်ဖြစ် ပြည်ပ မှာဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ကိုယ် ရှိနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာမှာနေပြီး ခက်ခဲပင်ပန်းရတာဟာ ရေနောက်နောက် မြက်ခြောက်ခြောက်မှာ ပင်ပန်းရတာထက် နေရစားရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေ တာကိုတော့ ငြင်းလို့မရပါဘူး။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပြောချင်တာက စာဖတ်သူမိတ်ဆွေများ မြက်နုရာအရပ်မှာ ကိုဖတ်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရင်၊ စိတ်မောကိုယ်မောဖြစ်ခဲ့ရင်၊ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့ရင် စာရေးသူအနေနဲ့ ဒီနေရာကနေ အနူးအညွတ်တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

စာဖတ်သူမိတ်ဆွေများ ကိုယ်စိတ် ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

လေးစားစွာ

နေဝန်းနီ (နတ်မောက်)

Feb,27,2025(Thursday)

(ဝ)

“လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ ခဏနေရမယ်ဗျာ၊ အလုပ်လေး ဘာလေး ရရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒါ ကျွန်တော် အိပ်တဲ့နေရာ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ ခဏ ယူအိပ်ပေါ့၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး၊ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်တတ်ရင် ဟိုဘက်မှာ ချက်စား၊ ဆန်တွေလည်း ရှိပြီးသား၊ လိုတာရှိရင် ပြောဗျာ... နေ့”

ပွဲစားကောင်လေး မေးငေါ့ရာနောက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်း ညိတ်လိုက် လုပ်နေရ၍ ခေါင်းလည်း အတော်ညောင်းလာသည်။ သူ့ကြည့်ရ သည်မှာ တခြားပွဲစားတွေလို လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိဟန်မတူ။ သူ့တစ်သက်၌ ကျွန်တော်တို့နှင့်မှ ပွဲစား စလုပ်ဖူးဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရံဖန်ရံခါ အူတူတူ၊ အတတကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဒီကောင်လေးက အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆံပင်ရှည်ကို နောက်တွင်စု၍ စည်းထားသောကြောင့် အသက်ကြီးပြီ ထင်ရသော်လည်း နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းသာ ရှိသေးသည်။ “ဒါ ကျွန်တော် အိပ်တဲ့နေရာ” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ပွဲစားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဇိမ်ကျကျ အိပ်ရသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်မိကြလိမ့်မည်။ မဟုတ်... လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သည့်

အဘိုး၊ အဘွားတို့၏ အိပ်ရာခင်းကို မြင်ဖူးပါက ထိုပွဲစားကောင်လေး၏ အိပ်ရာအနေအထားကို အထူးဖော်ပြရန် မလိုအပ်တော့ပေ။

ကပိုကရီနိုင်ရုံမျှမက ခြေ၊ လက် မသန့်စင်ဘဲ ဝင်ခွေထားသော ကြောင့် အနီအိပ်ရာမှာ သဲကြမ်းများပင် ပွရွှ၍ နေပါသေးသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် အတော်လေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် နံဘေးက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာသော ဇနီးသည်ကြည့်၍ ‘ဪ၊ သူရှိပါသေးတယ်လေ’ ဟု သဘောပိုက်ပြီး ညစ်နေသော ကျွန်တော့်စိတ်များ ကို ဇနီးသည်အား ထိုးပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဒီတိုက်ကြီး မပြီးမချင်းတော့ နေလို့ရပါသေးတယ်၊ ပြီးဖို့ကလည်း လိုပါသေးတယ်လေ”

ပွဲစားကောင်လေးက သူ ပြောစရာရှိသည်ကို ကုန်စင်အောင် စဉ်းစားရင်း ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုကောင်လေးကိုကြည့်လိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်စိအလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“အလုပ်မရသေးတဲ့ မြန်မာတွေကတော့ ဒီလိုပဲ ဆိုက်တွေထဲ ခိုးနေရတာ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ လာစစ်ရင်လည်း ပုန်းနေရင် ရတာပဲ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပန်းရန်အလုပ်သမား ယောက်ျား၊ မိန်းမ များကို ကိုးရီးကားရား တွေ့ရသည်။ အထပ်သားပြား သုံး၊ လေးခုကို ထောင်ကာ၍ အဆင်ပြေသလို ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု အိပ်နေကြသည်။ ရေချိုးပြီး လျှော်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာ ကာထားသည့် အထပ်သား ပြားပေါ်တွင် ဖရီဖရဲ၊ တချို့က သံကြိုးတန်း၍ လှန်းထားသည်။ လူငယ် တစ်စု ခြင်းခတ်နေသည့် အသံက တိုက်အောက်ဘက်တွင် ခပ်ဆူဆူ။

“ရေချိုးရင်တော့ အောက်ထပ်မှာ ရေပိုက်ခေါင်း ရှိတယ်၊ နေ့လယ် နေ့ခင်း ဆိုရင်တော့ အေးဆေး ချိုးလို့ရတယ်၊ ညနေပိုင်းဆိုရင်တော့ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ဆင်းချိန်၊ ဘာညာနဲ့ ရှုပ်တယ်၊ ကဲပါ အေးဆေး နားကြဦး၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်သွားတော့မယ်၊ ဒီမှာ အချို့ရည်တစ်ဖာ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဆာရင် သောက်ကြ”

ပွဲစားကောင်လေးက အသင့်ဝယ်ထားသည့် Carabao အချိုရည် တစ်ဖာကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၍ မောင်းထွက် သွားသည်။ နံဘေးခုတင်ရှိ ထိုကောင်လေး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေကြရန် ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော်က

သူ့ကို ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုန်တွေပေပွနေသည့် အိပ်ရာခင်းကို ခါလိုက်၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ခြင်ထောင်ကို သေချာခေါက်သိမ်းလိုက်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောရန်ပင် သတိမရ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးချိန် မှာတော့ ဇောချွေးပြန်လာသည်။ ရာသီက မေလ။ မေတိုက်သည်က တစ်ကြောင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေရသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ပူလာသည်နှင့် အပေါ်တွင် လွှားထားသည့် ရင်ကွဲအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး နဖူးက ချွေးများကို သုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

စိမ့်က ဘာမျှ မပြောသော်လည်း နဖူးတွင် တွဲလဲခိုနေသည့် ချွေးသီးလေးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပူအိုက်နေမှန်း သိသာပါသည်။ နဖူးပေါ် ဝဲပျံကျနေသည့် ဆံနွယ် သုံး၊ လေးမျှင်မှာ ချွေးစို၍ ကပ်နေလေ သည်။ နားထင်ပေါ် စီးကျလာသည့် ချွေးသီးပေါက် သေးသေးလေးများကို ကျွန်တော်က အလိုက်တသိ သုတ်ပေးလိုက်သည်။ စိမ့်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြ၏။

“ရေချိုးတော့မလား စိမ့်”

“ခဏနေရင် ချိုးမယ်လေ၊ ခုတော့ နားဦးမယ်၊ ကိုရော ချိုးတော့ မလား”

ကျွန်တော်က မချိုးသေးကြောင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆောက် လက်စ ဝရန်တာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ အေးလိုအေးငြား စိမ့်ကိုခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်လျက်တွင် ဟိုတယ်လိုလို၊ မိုတယ်လိုလို အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ကျော်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသည့် မဲခေါင် မြစ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ စိမ့်က မဲခေါင်မြစ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ရေချိုး ချင်ကြောင်း စနေသည်။

“မြစ်ရေက အေးတာတော့ တော်တော်အေးတယ်နော်၊ စိမ့်တို့ စက်လှေစီးတုန်းက လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်တာ အေးစိမ့်နေတာပဲ၊ အခုချိန် အဲဒီမြစ်ရေသာ ချိုးလိုက်ရလို့ကတော့”

တာချီလိတ်ကနေ လာအိုဘက် ကူးခဲ့သည့် ညတုန်းက အဖြစ် အပျက်များကို သတိရရင်း စိမ့်သည် အာသွက်နေ၏။ ကျွန်တော်က စိမ့် စကားတွေကို လိုက်နားထောင်ရင်း စက်လှေစီးခဲ့စဉ်က ညတစ်ညကို ပြန်

မြင်ယောင်နေမိပြန်သေးသည်။

အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါရာ ရေပုပ်မြောင်းထဲတွင် အမှိုက် သရိုက်များ ပေါလောပေါ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုမြောင်းထဲက ရေဆိုး ရေညစ်များမှာ ဒီအဆောက်အအုံရှိ အလုပ်သမားများ သုံးထားသည့် ရေများ ပင် ဖြစ်သည်။ မြက်နှင့်တကွ ပေါင်းပင်များမှာ မြောင်းနံဘေးတွင် ထူထပ် စွာ နေရာယူထားကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်နေရင်း ခေါင်းနောက် လာသည်မို့ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ရသည်။ မြောင်းပုပ်နဲ့ က ဝင်စရာ နှာခေါင်းပေါက် ရှာနေသည့်အလား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်လာလေသည်။

“ဒီမှာ ကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို၊ သူ့ကို ဆက်သွယ် ပြီးပြီလား”

မြောင်းပုပ်အနံ့ကြားမှ မနည်းတိုးဝင်လာသော စိမ့်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သတိရမိသည်။ ဟုတ်သည်။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း တုန်းက အတူပေါင်းခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုရှိုင်းကို ဆက်သွယ်ရမည်။ သူ လာအိုကို ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ချီနေပြီဖြစ်သည်။

“စိမ့်ပြောမှ သတိရတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နေဦး၊ ဒီကောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုရှိုင်းက သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ကြီးသည်။ ကျွန်တော် လာအို လာမည် ဆိုကတည်းက သူလည်း တက်ကြွနေ၏။ မတွေ့ရသည်မှာ လေး၊ ငါးနှစ်ပင် မကတော့။ ထိုမျှလောက် ဝေးကွာနေသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ရမည်မို့ ဝမ်းသာကြီး သာနေသည်။

သို့သော် ကိုရှိုင်းနှင့် ကျွန်တော်က ပခုံးဖက် ပေါင်းခဲ့ရသည်တော့ မဟုတ်။ အရင်းနှီးဆုံးဟုလည်း မဆိုသာ။ သူနှင့် ကျွန်တော်က ဘော်ဒါ ဆောင်ချင်းလည်း မတူ။ အခန်းထဲရောက်မှ စကားပြောလိုက်၊ စနောက် လိုက်နှင့်သာ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ကိုရှိုင်းက စာတော်၏။ အလှအပ မမက်မော။ ခေါင်းတုံးဆံပင်ကေနှင့်သာ နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က စာတော်သည်လည်း မဟုတ်၊ စာညံ့သည်လည်း မဟုတ်သောကြောင့် သူနှင့် ပေါင်း၍ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းပြီးသည့် နောက်တွင်မူ ကိုရှိုင်းနှင့် မတွေ့ရတော့သလို ဖုန်းခေတ်မဟုတ်၍ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိခဲ့။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်

ရောက်သည်အထိ ကိုရှိုင်းနှင့် အဆက်အသွယ် မရှိသေး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သတိပင် မရခဲ့ချေ။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါ ကိုရှိုင်းနှင့် နာမည်တူ Account များကိုတွေ့လျှင် ကိုရှိုင်းအထင်ဖြင့် ဝင်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာဘဝရောက်မှ ကိုရှိုင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု လူချင်းတွေ့ရန် အကြောင်းဖန်လာသောကြောင့် ကိုရှိုင်းကို ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် ရောက်ချလာပါသည်။ လက်ထဲတွင် လည်း ထမင်းဟင်း ပါဆယ်ဘူးများ ဆွဲလာ၏။

“မင်းတို့ ဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာတာ လိုတာပြောကွာ၊ ငါ သွားဝယ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်က ကိုရှိုင်းကို ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်သေးဘဲ စေ့စေ့ ကြည့်နေမိသည်။ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီအပြော၊ ဒီစကား၊ ဒီလေသံ။ အားလုံးကို ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးခဲ့၊ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ဒီအတိုင်း။ ကိုရှိုင်းသည် ဘာမျှမပြောင်းလဲ။ ဟိုယခင်ကလို ခေါင်းတုံးကေနှင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း အကျင့်က ယခုထိ မပျောက်သေး။ ဖျောက်ရန် ပြင်ရန်လည်း စဉ်းစားမည့်ပုံ မပေါ်။ ဆယ်တန်းတုန်းကအတိုင်း ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်၊ ဝဝတုတ်တုတ် ရှိနေဆဲ။ လည်ပင်းက ရွှေခွဲကြိုးနှင့် သူ့လည်ပင်း ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းမှာ ပန်ရလှ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ရွှေဆိုင်တွင် ကပ်ထားချင်စရာပင် ကောင်းလှ သည်။

“လိုတာပြောရမယ်ဆိုရင် ရေချိုးဖို့ အဝတ်မရှိတာက စရမှာပဲ သူငယ်ချင်းရေ၊ ခိုးလမ်းကနေ ကူးလာကတည်းက ပါသမျှ အဝတ်ထုပ်တွေ ထားခဲ့ရတာဆိုတော့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ ကျန်တယ်၊ ငါက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ စိမ့်ကတော့...”

ကျွန်တော်က စိမ့်ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ကိုရှိုင်းကလည်း စိမ့် ရှိရာဆီ လှမ်းကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ပြုံးဖူးဖူးဖြင့် “မင်းက မိန်းမ ချောချောလေး ရှာတတ်သားပဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကို စနောက်ရင်း ချီးမွမ်း ထောမနာ ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံး၍သာ နေလိုက်သည်။

“ကဲပါ၊ ရော့၊ လောလောဆယ် တစ်ထောင်ယူထား၊ နောက်မှ အဆင်ပြေလည်းပေး၊ မပြေလည်း မပေးနဲ့ပေါ့”

ကိုရှိုင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ယွမ်တစ်ထောင်ကို ထိုးပေးသည်။ ယွမ်တစ်ထောင် ဟူသော ပမာဏသည် ထမင်း တစ်လစာမျှ ဗိုက်ရိုက်စား၍ ရကြောင်း ကိုရှိုင်းက ပြောလိုက်သေးသည်။ ထိုမျှလောက် များပြားသော ငွေကို ပြန်ရ၊ မရ မသေချာဘဲ အတင်းထိုးပေးသည့် ကိုရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင် အံ့သြရသည်။

“အလုပ်လေးဘာလေး ရှိရင်လည်း ခေါ်ဦးကွ၊ မင်းက ရောက်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်နားမှာ ဘာရှိတယ်၊ ဘာလိုတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ငါတို့ကတော့ ခုမှရောက်တာဆိုတော့ ဘာမှကို မသိသေးဘူး၊ ဘယ်မှလည်း မရောက်ဖူးသေးဘူး”

ကျေးဇူးတင်စိတ်ကို ခေတ္တဘေးချ၍ အရေးကြီးသည့် အလုပ်ကိစ္စ ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ရသေး၏။ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က အလုပ်ရရှိရေး၊ ငွေရှာနိုင်ရေး မဟုတ်လား။

“ခုမှ ရောက်တယ်၊ အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့က တရားဝင် လာရတာ မဟုတ်တော့ ချက်ချင်းကြီး အပြင်ထွက်လို့ မရသေးဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ဒီမှာပဲ နေလိုက်ဦး၊ စိတ်ချရပြီဆိုမှ ငါ အလုပ်ရှာပေးမယ်”

ကိုရှိုင်းက စကားစကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။

“မင်းလည်း အရင်လိုပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးနော်”

“ဘယ်နေရာ မပြောင်းလဲတာလဲဟ၊ မိန်းမတောင် ရနေပြီ၊ အဲဒါပြောင်းလဲတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ပြောလိုက်ရာ စိန်က ကျွန်တော့်ခါးကို လိမ်ဆွဲလေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ပုံစံအနေအထားကို ပြောတာ၊ ကျောင်းတုန်းကလည်း ဒီဆံပင်ပုံစံပဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ပဲ၊ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ဘာမှ မသောက်မစား၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

ကျွန်တော့်ကိုသာ ပြောနေသည်။ ကိုရှိုင်းလည်း ဘာမျှ သောက်စားတတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ ဘီယာ၊ အရက် ဘာဆိုဘာမျှ မလိုက်စား။ စီးပွားရေး တစ်ခုတည်းကိုသာ လိုက်စားပုံရပါသည်။

ကိုရှိုင်းနှင့် နာရီဝက်ခန့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောပြီးနောက် သူဌေးက ဆူမည်စိုး၍ ပြန်ဦးမည်ဆိုကာ ကိုရှိုင်း ပြန်သွား၏။ ပြန်ခါနီးမှာ ကိုရှိုင်းက ကျွန်တော့်ကို မှာဖြစ်အောင် မှာသွားသေးသည်။

“ဒီကြားထဲမှာ အချိန်လူပြီး တရုတ်စကားလေး ဘာလေး လေ့လာ ထားဦး”

ကိုရှိုင်း ပြန်သွားပြီးနောက် လုပ်စရာလည်း မည်မည်ရရမရှိ၍ နှစ်ယောက်သား အသာထိုင်နေရသည်။ နေကလည်း အတော်ပူသော ကြောင့် အိုက်စပ်စပ် ရှိလာသည်။ သို့သော် ရေချိုး၍ မရသေး။ အဝတ်လဲ စရာ ကျွန်တော့်တွင် အပိုမရှိ။ စိမ့်တွင်လည်း အဝတ်ပိုမရှိ။ အပြင်ထွက်၍ ဝယ်မည်ဆိုသော်လည်း နေရာဌာနများကို မသိ။ ကြံမရသည့် နောက်ဆုံး၌ သူငယ်ချင်း ကိုရှိုင်းကိုပင် လှမ်း၍ အပူကပ်ရသည်။ ကိုရှိုင်းကလည်း အနွံအတာ ခံပါသည်။ ဈေးထဲဝင်၍ ကျွန်တော့်အတွက်ရော စိမ့်အတွက်ပါ အဝတ်အစားများ ဝယ်လာပေး၏။

ထို့နောက် စိမ့်ကိုခေါ်၍ အောက်ထပ်မှာ ရေဆင်းချိုးရသည်။ ဆောက်လက်စ အအောက်အအုံ ဖြစ်သောကြောင့် သံချွန်သံစများ၊ သစ်တို သစ်စများ၊ သွပ်ပြားစများကို မနည်းရှောင်ကွင်း၍ သွားရသည်။ အဆောက် အအုံထဲတွင် နေကြသူ အများစုမှာ ယောက်ျားသားများ ဖြစ်သည်။ မိန်းမ သား အနည်းစုမှာမူ အလုပ်လက်မဲ့များ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုမိန်းမ သားများသည် ယောက်ျားသားများ၏ ဇနီးမယားများပင် ဖြစ်ကြသည်။

အောက်ထပ်ကိုဆင်းသည့် လှေကားမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်၏။ လက်ရန်းပင် မတပ်ရသေး။ ဘေးကို ချော်ကျမည် စိုးသောကြောင့် မနည်း သတိထား ထိန်းဆင်းရသည်။ ရေချိုးသည့် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် အဆက်မပြတ် ရေချိုးသူများကြောင့် ရေများ အိုင်နေသဖြင့် ရွှံ့ဗွက်များပင် ပေါက်နေလေသည်။ ထိုအိုင်နေသော ရေထဲ၌ လမ်းဖြတ်ကူးရန်အလို့ငှာ ကျောက်တုံး လေး၊ ငါးလုံးမျှ ချထား၍သာ တော်ပါသေးသည်။

စိမ့်က ထဘီရင်ရှားဝတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါရှည်ကြီးကို လွှမ်းထား သည်။ ကျွန်တော်က ကိုရှိုင်း ဝယ်လာပေးသည့် ကိုယ်သုံးဆပ်ပြာဘူးကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်၍ သယ်လာသည်။ အောက်ထပ်ရှိ ယောက်ျား သား အနည်းစုမှာ မမြင်ဖူးသည့်အလား ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေကြသည်။ စိမ့်က ရွှံ့ဗွက်များကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ကျော်လွှားနေသည်။

စိမ့် စိတ်ထဲတွင် ရှက်နေမည်လော၊ အားငယ်နေမည်လော ကျွန်တော် မသိပါ။ သူစိမ်းယောက်ျားသားများရှေ့တွင် ထာဘီရင်ရှားနှင့် ရေချိုးသည့် မိန်းမငယ်လေးများကို ရွာတွင် မြင်ဖူးပါသည်။ သို့သော် မိန်းမငယ်လေးများမှာ ချိုးနေကျဖြစ်၍ ကိစ္စရှိမည် မဟုတ်သော်လည်း စိမ့်မှာမူ အိမ်တွင်နေစဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်းသာ ရေချိုးဖူးသည် ဟု ပြောဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကလွဲ၍ သူစိမ်းယောက်ျားသားရှေ့၌ တစ်ခါမျှ ရေမချိုးဖူးသည့် စိမ့်ကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။ စိမ့်ကတော့ ဘာမျှ တွေးပုံမပေါ်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုသာ သည်းကြီးမည်းကြီးလိုက်ရှာနေလေသည်။

“ကို၊ ခပ်ချိုးစရာ ခွက်လည်း မရှိဘူး”

ရေလေးတွင် ခပ်ချိုးစရာဘာမျှမရှိ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ရေချိုး နေသည့် ဦးလေးကြီးမှာ ပန်းရန်သမားတွေ ဆောင်းလေ့ဆောင်းထ ရှိသည့် ကော်ဦးထုပ်ကြီးနှင့် ခပ်၍ ချိုးနေသည်။ ခဏကြာသော် ထိုဦးလေး ကြီးက “ရော၊ ဒါနဲ့ချိုး” ဟု ဆို၍ ဦးထုပ်ကြီးကို လှမ်းပေးပြီး ထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ၊ စိမ့်ရေ၊ ဟောဒီဟာကြီးက ဖလားထက် ရေပိုပါသကွ”

စိမ့်က တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသည့်အလား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ် လေသည်။ ရေချိုးရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။ အိုက်စပ်စပ်၊ ပူလောင် လောင် ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေတစ်ခွက် လောင်းလိုက်ရာ မီးခဲပေါ် ရေကျသကဲ့သို့ ရှဲခဲပင် ထမြည်လေသည်။

ဒီရေက အဝီစိမ့်မှ လာသလား၊ မဲခေါင်မြစ်ထဲမှ လာသလား ကျွန်တော် စဉ်းစားမအားနိုင်။ အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို တရှိက်မက်မက် ခံစားနေရ၍ ရပ်ပင်မရပ်ချင်။ သို့သော် နောက်တွင် တန်းစီစောင့်နေကြသည့် အလုပ်သမားများကလည်း ရှိနေသောကြောင့် သွက်သွက်ချိုးပြီး ရပ်ထား လိုက်ရသည်။ စိမ့်က ညရောက်လျှင် ထပ်ချိုးဦးမည်ဟု ကြုံးဝါးနေသေး၏။

ညနေ ငါးနာရီပင် ကျော်နေလေပြီ။ လူက နေသော်လည်း ဗိုက်က မနေသောကြောင့် ညစာအတွက် ကြံရဖန်ရပြန်သည်။ ‘ချက်တတ်ရင် ချက်စား’ ဟူသော ပွဲစားကောင်လေး၏ စကားကို ပြန်ကြားသောကြောင့် စိမ့်ကို ထမင်းချက်ရန် ဆော်ဩရသည်။

“ကို၊ ဆန်တော့ နည်းနည်းရှိတယ်၊ ဟင်းချက်ဖို့က ဘာမှလည်း မရှိဘူး၊ ဟိ”

ဆန်ထည့်သည့် ပုံးထဲတွင် ဆန် ငါးဘူးစာလောက် ရှိသေးသော်

လည်း ဟင်းချက်ရန်မှာမူ မည်မည်ရရ ဘာမျှမရှိ။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပွဲစားကောင်လေး၏ စားဝတ်နေရေး အခြေအနေကို ရိပ်မိနိုင်လိုက်သည်။

ဒီအဆောက်အအုံထဲရှိ အလုပ်သမား အားလုံးလိုလိုက ဒီအတိုင်း ပင် ဖြစ်သည်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် မရှိ။ စိုစိုပြည်ပြည် မရှိ။ မြန်မာပြည်က အလုပ်သမားများက တော်ပါလိမ့်ဦးမည်။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားရသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်ထားသည့် နိုင်ငံခြားသည် ဒီလိုမျိုး မဟုတ်။ အရာရာ သာလွန်သော၊ အရာရာ ကောင်းမွန်သော၊ လူနေမှု အဆင့်အတန်း မြင့်သော စသည်စသည်တို့ ပြည့်နှက်နေသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ယခုသော် စိတ်ကူးထဲကနှင့် အပုံကြီး ကွာခြားလှသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုးနေရာတွင် ဒီလိုမျိုးအလုပ် လုပ်နေရသနည်းကိုမူ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရနိုင်။

သူငယ်ချင်းကိုရှိုင်း ကျွန်တော့်ဆီ လာစဉ်က အဆင်ပြေပုံရသည်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်၊ စမတ်ကျကျ။ ငွေ ဘာညာပင် ပေးနိုင် ကမ်းနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ ပန်းရန်အလုပ်သမားများနှင့် ကိုရှိုင်း အကြားက ကွာခြားချက်မှာ ဘာဖြစ်မည်နည်း။

“ထမင်းပဲ ချက်ထားပြီး ဟင်းကိုတော့ အောက်ထပ်မှာ ဆင်းဝယ် ရအောင် ကို”

စိမ့်အသံကြားမှ ကျွန်တော်လည်း အတွေးလွန်နေရာမှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟင်းရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို စိမ့်က တွေ့ထားလို့လား”

“အာ၊ ကိုကလည်း၊ စိမ့်တို့ ရေချိုးတုန်းက ဟိုဘက်မှာ ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် တွေ့တယ်၊ ဟင်းလည်း ရောင်းတယ် ထင်တယ်၊ သွားကြည့်ကြ တာပေါ့”

“စိမ့်သဘော၊ မဟုတ်လည်း စားစရာမှ မရှိတာ၊ ဟင်းမရှိရင် တောင် စားစရာ တစ်ခုခုတော့ ရလောက်မှာပဲ”

စိမ့်နှင့်ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ဟင်းဝယ်သည်။ မြေညီထပ်တွင် ရေများက အပြည့်။ ပေါင်းပင်ငယ်များက အစီအရီ။ ၎င်းရေ ထဲတွင် ဆင့်လေးထိုး၍ ဟင်းရောင်းနေသည့် ဆိုင်ငယ်လေးကို တွေ့ရသည်။ ဟင်းဆိုင်ဟူ၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ မဟုတ်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့်

ရေအလယ်တွင် ဆင့်ထိုး၍ ရောင်းရသော ဆိုင်ငယ်လေးအနေဖြင့် ဘယ်သို့ သပ်ရပ်နိုင်မည်နည်း။

အမဲသား၊ ကြက်အမြစ် ကြက်အသည်း၊ ဝက်သား စသည့်ဟင်း များ ရသော်လည်း ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ တဝီဝီ ပျံသန်းနေသော ယင်ကောင် ကြီးငယ်များကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တွေဝေသွားမိသည်။ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီး က ယပ်တောင်ဖြင့် မောင်းထုတ်သော်လည်း ဇွဲနဲ့ပဲကြီးသော ယင်များမှာ ပျံလိုက်နားလိုက်ပင်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး နှစ်ဦး သဘောတူပင် ကြက်မြစ်ကြက်သည်းဟင်း တစ်ဆယ်ဖိုး ဝယ်လာခဲ့ရသည်။

ထိုညက ဗိုက်ဆာနေ၍လားမသိ။ စားရ မြိန်လှသည်။ စိမ့်ကတော့ အဆာပြေရုံလောက်သာ စားသည်။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ပူအိုက်လွန်းလှသည်။ စိမ့်နှင့် စကားပြောလိုက်။ ဖုန်းကြည့် လိုက် လုပ်နေရသည်။ ဟိုဖက်ခြမ်းက အလုပ်သမားများမှာ မိုက်ကြီး တကားကားနှင့် သီချင်းအော်ဆိုနေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ငါရောက်နေတာ နိုင်ငံခြားမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ မြန်မာပြည်များ ပြန်ရောက် နေသလား ဟူသောအတွေးပင် ဝင်လာမိသေး၏။ အားလုံးက မြန်မာဆန် လှသည်။ မြန်မာဆန်သည် ဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဆန်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာဝင်ပြီး၍ ခဏကြာသောအခါ စိမ့်က အပေါ့သွားချင်သဖြင့် အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးရန် ပြောလာသည်။ ဆောက်လက်စ တိုက်ကြီးဖြစ်၍ လျှပ်စစ်မီး လုံလုံလောက်လောက် မရှိ။ ဟိုနေရာက မည်းမည်း၊ ဒီနေရာက မှောင်မှောင်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ညီ၊ အိမ်သာက ဘယ်နားမှာလဲ”

ကျွန်တော်က ပွဲစားကောင်လေးကို မေးလိုက်သည်။

“အိမ်သာမရှိဘူးဒီမှာ၊ တစ်လုံးတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး”

ပွဲစားကောင်လေးက အားနာဟန်ဖြင့် မပွင့်တပွင့်ပြီး၍ ဖြေသည်။

သူ့ခေါင်းထဲလည်း အကျပ်ရိုက်သွားပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ဒါဆို အပေါ့အလေးသွားတော့ ဘယ်လိုသွားလဲ”

“အဲ ဟို၊ သူများတွေတော့ မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကြုံသလို ဖြေရှင်းလိုက်တာပဲ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အလုပ်ထဲက အိမ်သာမှာ သွားတက်တာပေါ့”

“ဟေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ညဆိုရင် ဒီလိုပဲ ကြုံသလို ဖြေရှင်းကြတဲ့ လူချည်းပဲ၊ အပေါ့သွားချင်ရင် အောက်ထပ်ဆင်း၊ လွတ်တဲ့နေရာ ဆော်ထည့် လိုက်၊ လှေကားပေါ်ကနေ လွှတ်ထည့်လိုက်လည်း ရတယ်၊ ဘာအကာ အကွယ်မှ မရှိဘူး အေးဆေးပဲ၊ မီးအလင်းရောင်လည်း မရှိဘူး၊ စိတ်ရှိ လက်ရှိသာ လွတ်”

ပွဲစားကောင်လေးက စကားပြောရင်း အားပါလာပုံ ရသည်။ အိပ် လျက် ဖုန်းကြည့်ရင်း ပြောနေရာက ထထိုင်လိုက်၏။

“ယောက်ျားလေး အနေနဲ့ကတော့ ထားပါ၊ မိန်းကလေးတွေ ကျတော့ရော”

“ဒီမှာက ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး ခွဲမထားဘူး၊ အားလုံး အတူတူပဲဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ အစ်ကိုကလဲ၊ ဒီတိုက်ထဲက ယောက်ျား၊ မိန်းမ အကုန်လုံး ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ အဆင်ပြေနေကြတာ၊ အိမ်သာ ဘယ်မှာလဲ မေးတာ အစ်ကိုတို့ ပထမဆုံးပဲ”

“အေး၊ ကောင်းရောဟေ့၊ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်တာပဲ”

ရယ်စရာလား၊ ငိုစရာလားပင် ခွဲခြားမသိတော့ပါ။ ရောမရောက် လျှင် ရောမလိုကျင့်ရန် စိမ့်နှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်လိုက်ပါ သည်။ စိမ့်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား လက်ခံပါသည်။ လက်မခံလျှင် လည်း ရွေးစရာ မရှိ။ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

“ကဲ၊ ကိုရေ၊ အဲဒါဆိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ စိမ့်တော့ သူပြော သလို လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ လာ၊ သွားမယ်”

စိမ့်က မအောင့်နိုင်တော့ကြောင်း ပြောလာရာ ကျွန်တော့်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို တစ်ချက်ကြည့်ရသည်။ အခြေအနေ မကောင်းသေး။ မီးရောင် မှိန်ပျံ့ ဆိုသော်လည်း နည်းနည်းတော့ မြင်နေရ သေးသည်။ သီချင်းအော်ဆိုသူက ဆိုနေသောကြောင့် သီချင်းသံ စဲအောင် မနည်း စောင့်နေရသည်။ မတော်၍ ကိစ္စဝိစ္စ ရှင်းနေတုန်း သီချင်းဆိုနေ သည့် လူတွေများ ရောက်လာလျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ည ဆယ်နာရီခွဲသွားလေပြီ။ သီချင်းသံ လည်း စဲသွားပြီ။ တချို့လည်း အိပ်မောကျနေပြီ။ တချို့လည်း ဖုန်းကြည့် နေကြသည်။ သို့သော် အောက်ထပ်တွင် မှောင်မည်းနေ၍ ဘာကိုမျှ

ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ ကျွန်တော်က စိမ့်ကို လက်တို့ပြီး ကြွက်ကို ကြောင်ချောင်းသကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချောင်းကြည့် အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ အခြေအနေကောင်းကြောင်း လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“လာ၊ လာ၊ ကို ဒီအပေါ်မှာ စောင့်နေမယ်၊ စိမ့်က ဟောပို့ လှေကားရင်း အနားသွား”

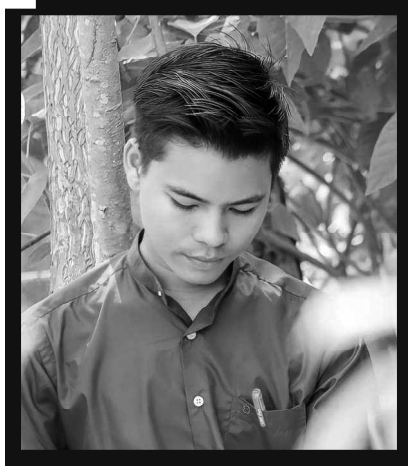
ဒီအချိန် အခါသမယသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီးလျှင် စိမ့်ကို အောက်ထပ်ဆင်း၍ အပေါ့ သွားခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က လှေကားထိပ်တွင် ကင်းစောင့်တာဝန် ယူထား ရင်း စိမ့်ဆီက သတင်းစကားကို နားစွင့်နေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆိုသော် လည်း လူသူလေးပါး သွားလာခြင်းမရှိ၍ အဆင်ပြေကြောင်း စိမ့်ဆီက ကြားသိရသောကြောင့် ကင်းသမားလေး ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာရပါသည်။ ထို့နောက်များတွင်လည်း ယခုကဲ့သို့ပင် မိမိကိစ္စများကို ဖြေရှင်းရသည်ချည်း။

ဤအချိန်တွင် ထိုနည်းဗျူဟာသည် အဆင်ပြေသော်လည်းနေ့လယ် နေ့ခင်း လင်းလင်းကျင်းကျင်းရှိသည့်အချိန်တွင်မူ အဆင်မပြေ။ ကျွန်တော်နှင့် စိမ့်မှာ ရေကို သောက်ချင်တိုင်းလည်း မသောက်ရဲ။ အစား အစာကိုလည်း စားချင်တိုင်း မစားရဲ။ အခန့်မသင့်၍ အလေးစွန့်ချင်လျှင် အခက်ကြုံမည်ကို စိုးမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်သည့်နေ့ကစ၍ လေးရက်တိတိ အိမ်သာသွားချင်စိတ်ကို ဖျောက်၍နေရသောကြောင့် ဝမ်းပင် ချုပ်နေလေပြီ။

မိန်းမသားဖြစ်သည့် စိမ့်အနေဖြင့် မိန်းကလေးကိစ္စများ ထိုလေးရက် အတွင်း ဖြစ်ပေါ်မလာ၍ ထိုင်ရှိခိုးချင်လောက်အောင် စိမ့်ကို ကျေးဇူးတင် နေမိသည်။ မဟုတ်လျှင် မည်မျှ အခက်တွေ့မည်နည်း။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီးနောက်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့နေသည့် နေရာ ကနေ ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်လိုက်လျှင် အိမ်သာတစ်လုံးရှိကြောင်း ညီငယ် တစ်ယောက်ဆီက ကြားသိရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုသတင်းသည် စိမ့် ဆီက အဖြေရခဲစဉ်ကထက်ပင် ပို၍ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်လိုက် မိသည်။ စိမ့်ခမျာလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ဆတ်ခနဲထ၍ အိမ်သာရှိရာဆီ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။ သူခေါ်လျှင်လည်း ခေါ်လောက်ပါပေသည်။ အိမ်သာမတက်ရသည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း ဦးနေသူရဦးဖြစ်ပြီး ကလောင်အမည်မှာ နေဝန်းနီ (နတ်မောက်) ဖြစ်သည်။ အဖ ဦးကျော်ဌေးဦး၊ အမိ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်က (၂၆.၄.၁၉၉၇) ခုနှစ်တွင် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ နတ်မောက်မြို့၊ မြို့မရပ်ကွက်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး ပခုက္ကူ ပညာရေးကောလိပ် ဆက်တက်ကာ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ဆရာအတတ်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် စစ်ကိုင်းပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ယူရင်း ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးဘွဲ့ (B.Ed.) ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် နတ်မောက်မြို့၊ အ.ထ.က(၂) (ယခင် တန်းလတ်ကျောင်း)တွင် အထက်တန်းပြ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်လည်းကောင်း နှစ်နှစ်တိတိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် Academic Weekly Education Journal ပါ 'မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား ကွယ်ပျောက်

တော့မှာလား’ ဟူသည့် ပညာရေးဆောင်းပါးဖြင့် စာပေနယ်သို့ ပထမဆုံး ခြေချခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာတို့တွင် အက်ဆေး၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် သူငယ်ချင်းများ စုပေါင်းပြီး ‘ကဗျာပန်းတို့ လန်းရာမြေ’ ကဗျာစာအုပ် တက္ကသိုလ်တက်ရင်း စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး ထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် အက္ခရာသစ်စာပေက စီစဉ် သည့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အဆိုအချေ အရေးအသားများ၊ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း နမူနာ စာစီစာကုံးများ၊ ကြာပွင့်ချိန် ရသစာတန်းစာအုပ်တို့တွင် အားဖြည့် ရေးသားခဲ့သည်။

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် Academic Weekly ပညာရေးဂျာနယ်၌ ရေးသားခဲ့သည့် ပညာရေးဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ ‘ပညာရေးအတွေး လက်ဆောင်’ ဆောင်းပါးစာအုပ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် “ကြက်ခြေအခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြယ်တွေ” စာအုပ်ကို မဟာစာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ယခု ထုတ်ဝေလိုက်သော “မြက်နုရာအရပ်မှာ” စာအုပ်မှာ စာရေး သူ၏ ဒုတိယမြောက် ပင်ကိုရေး ရသလုံးချင်းဝတ္ထုအသစ် ဖြစ်သည်။

